

РЕШЕНИЕ

№ 370

гр. Велико Търново, 08.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодорина Д.

Членове: Йордан Воденичаров
Любка Милкова

при участието на секретаря Красимира П. Борисова
като разгледа докладваното от Любка Милкова Въззивно гражданско дело № 20214100500619 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260053/25.06.2021г., постановено по Гр. д.№1103/2019г. по описа на РС – Г.О., е прието за установено на основание чл.422 ал.1 ГПК в отношенията между страните, че АНТ. Ц. М., с ЕГН *****, като наследник на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, с ЕИК П., дължи на „П.“ АД, с ЕИК ..., следните суми:

- сумата от 5073,73лв., представляваща главница по Договор за продажба на горива и други стоки №... /SAP/ от 13.12.2018г. с отложено плащане, съобразно фактура №0057439891/31.12.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 02.04.2019г. до окончателното изплащане на главницата;
- сумата от 102,89лв., представляваща законна лихва за забава върху сумата от 5073,73лв. за периода от 16.01.2019г. до 29.03.2019г.;
- сумата от 5057,32лв., представляваща главница по Договор за продажба на горива и други стоки №... /SAP/ от 13.12.2018г. с отложено плащане, съобразно фактура №0057440421/15.01.2019г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 02.04.2019г. до окончателното изплащане на главницата;
- сумата от 81,49лв., представляваща законна лихва за забава върху сумата от 5057,32лв. за периода от 31.01.2019г. до 29.03.2019г.,

както и е осъдена АНТ. Ц. М., като наследник на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, да заплати на „П.“ АД, сумата от 206,31лв. – съдебно – деловодни разноски по Ч.гр.д. №652/2019г. по описа на ГОРС и сумата от 536,13лв. – сторени в исковото производство съдебно – деловодни разноски, на основание чл.78 ал.1 ГПК.

Против постановеното съдебно решение е постъпила в рамките на срока по чл.259 ал.1 от ГПК въззивна жалба от ответника по делото АНТ. Ц. М., като наследник на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, чрез пълномощника й адв.С.Д. – АК В., с която са развити оплаквания за неговата нищожност, а в условията на алтернативност – незаконосъобразност,

постановено при множество процесуални нарушения, а също и при неправилно прилагане на материалния закон. Твърденията за допуснати от първоинстанционният съд процесуални нарушения са за нарушен принцип за равенство на страните по чл.9 ГПК – на ищеца е допуснал свидетел, а на ответника – не; неправилно конституиране на ответницата като страна в процеса, доколкото с изявлението си за приемане на наследството е приела това на починалия си съпруг, но не е приела наследството на ЕТ, че ФЛ – търговец е починало, но предприятието на ЕТ е останало действащо, ЕТ „С-С.М.“ остава страна в процеса, но е следвало да се определи лице, което да го представлява в процеса; налично основание за прекратяване на производството, поради непосочване от ищеца в срока по чл.230 ал.2 ГПК на управител на предприятието на ЕТ „С-С.М.“. В условията на алтернативност, в случай, че се приеме, че преживялата съпруга следва да бъде ответна страна, се твърди, че е следвало да отговарят наследниците по сребрена линия до шеста степен вкл. по чл.8 ал.4 ЗН; че е допусната СГРЕ на почерк на лице, което не е страна в процеса; че представената кореспонденция с БАЕЗ е доказателство с преклудиран срок и не следва да се цени. Твърди се неправилност на решението и поради нарушение на материалния закон, игнориране на СГРЕ, според която подписът на купувач в процесния договор, под приемо – предавателния протокол и върху представените касови бонове, не е на с.Л.М.; че процесният договор е нищожен на основание чл.26 ал.2 пр.2 ЗЗД; че представеният приемно – предавателен протокол от 17.12.2018г. за получени три броя кредитни карти не е обвързан с договора от 13.12.2018г.; че не са зареждани горива; процесният договор не е осчетоводен при ответния ЕТ; че ищецът е получил застрахователно обезщетение от „БАЕЗ“ ЕАД и няма правен интерес от водения процес. Моли съда, да постанови съдебно решение, с което да прогласи нищожност на обжалваното първоинстанционно решение, алтернативно да го отмени като незаконосъобразно, постановено при множество процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. В условията на алтернативност моли:1/делото да бъде върнато на първоинстанционният съд за ново разглеждане от друг състав; 2/да бъде спряно до назначаване на служебен защитник или временен управител на предприятието на ЕТ; да бъде приложена нормата на чл.8 ал.4 от ЗН и указано на ищеца да насочи иска си и срещу наследниците по сребрена линия до шеста степен включително, 4/да постанови съдебно решение, с което отмени изцяло обжалваното първоинстанционно такова, вместо което постанови друго, с което отхвърли предявените искове. Претендира направените разноски в процеса.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца „П.“ АД със седалище гр.Л., чрез пълномощника му адв.В.В., с който оспорва въззивната жалба като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена, респ. обжалваното решение потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на съдопроизводствените правила, по развити в отговора правни аргументи. Твърди, че в случая не са налице предпоставките по чл.8 ал.4 ЗН. Излага, че първостепенният съд правилно е приложил разпоредбата на чл.301 ТЗ, доколкото от събраните по делото доказателства не е установено да е направено противопоставяне от страна на ЕТ „С-С.М.“ пред „П.“ АД веднага след узнаване за сключения договор. Сезира съда с възражение по чл.78 ал.5 ГПК за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В СЗ въззивникът АНТ. Ц. М., като наследник на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, лично и чрез пълномощника си адв.С.Д. поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена по съображения, развити в жалбата и изложени в представена писмена защита. Претендира разноски за две инстанции. Представя списък по чл.80 ГПК.

В СЗ въззиваемата страна „П.“ АД, чрез пълномощника си адв.В.В., с писмена молба от 24.01.2022г., моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

Великотърновски окръжен съд, като съобрази становищата на страните и развитите от тях доводи, и след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на възивно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

На основание чл.269 изр.1 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. На основание чл.269 изр.2 ГПК, по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл.269 изр.1 от ГПК въззивният съд констатира, че обжалваното първоинстанционно съдебно решение е валидно – постановено от надлежен орган, в рамките на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписано е от районния съдия, изразената в него воля е напълно разбираема, предвид което и оплакването във въззивната жалба за нищожност на обжалваното решение е неоснователно.

При проверка по реда на чл.269 изр.1 ГПК въззивният съд констатира, че обжалваното решение е и допустимо – постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки за съществуване и за надлежно упражняване на правото на иск.

При проверка за неговата правилност по реда на чл.269 изр.2 от ГПК в предметните предели, посочени в жалбата, съдът счита, че подадената въззивна жалба, разгледана по същество, е неоснователна и недоказана, а обжалваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено изцяло.

Фактическата обстановка е правилно изяснена от първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства, поради което въззивният съд я възприема изцяло и препраща своята към установената такава от районният съд.

РС – Г.О. е бил сезиран с предявени от „П.“ АД със седалище гр.Л., чрез пълномощника му адв.В. К. – САК, против ЕТ „С-С.М.“ със седалище гр.Г.О. в срока по чл.415 ал.4 ГПК и по реда на чл.422 ал.1 от ГПК искове по чл.327 ал.1 вр. чл.79 ал.1 пр.1 ЗЗД и искове по чл.86 ал.1 ЗЗД, ведно с акцесорна претенция за законна лихва върху главницата по всяка от процесните фактури, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 02.04.2019г. до окончателното изплащане, за установяване съществуването на паричното вземане на ищеца срещу ответника за сумата от 10 315,43лв. по Договор от 13.12.2018г. за покупко – продажба на горива и други стоки и услуги, при условията на отложено плащане /стоков кредит/, с клиентски номер №.../ SAP/, сключен между „П.“ АД, като продавач, и ЕТ „С-С.М.“, като купувач, от които: 5073,73лв., представляващи неплатена главница по фактура №0057439891/31.12.2018г. с падеж 15.01.2019г.; 102,89лв., представляващи законна лихва върху сумата от 5073,73лв. за периода от 16.01.2019г. до 29.03.2019г.; 5057,32лв. – представляващи неплатена главница по фактура №0057440421/15.01.2019г. с падеж 30.01.2019г.; 81,49лв., представляващи законна лихва върху сумата от 5057,32лв. за периода от 31.01.2019г. до 29.03.2019г., ведно със законната лихва върху сумата от 10 315,43лв. от датата на подаване на заявлението в съда – 02.04.2019г. до окончателното изплащане на задължението, предмет на издадена Заповед №741/02.04.2019г. по чл.410 ГПК по Ч.гр.д.№652/2019г. по описа на РС – Г.О..

С подадения в срока по чл.131 ал.1 от ГПК писмен отговор ответникът с.Л.М., в качеството му на ЕТ „С-С.М.“ със седалище гр.Г.О., чрез пълномощника си адв.С.Д. – АК – В., е оспорил предявените искове като неоснователни и недоказани с твърдения, че исковите са насочени към лице, което не се намира в договорни отношения с ищеца, ответния ЕТ не е получил изгодата от твърдяните негови действия, не е подписвал писмените доказателства, на които се основават ищцовите претенции, и тези доказателства / в т. ч. двете процесни фактури/ не се съдържат в обема счетоводни документи в предприятието му, двете процесни фактури не са осчетоводявани, не са включени в дневниците за покупки, не е приемано горивото, няма реална сделка по см. на ЗДДС, не е давал пълномощно на лицата, положили подписи под процесния договор и касовите бонове, не е получавал кредитна карта от ищеца. Ответният ЕТ е възразил, че процесният договор за стоков кредит и касови бонове не са подписани от с.Л.М., и доколкото ответния ЕТ не е страна по договора за стоков кредит, последният не произвежда правни последици за ответника, на което основание предявените срещу него искове са неоснователни.

В хода на процеса е настъпила смърт на ФЛ с.Л.М., регистриран като ЕТ „С-С.М.“, поради което и с оглед отказите от оставеното от него наследство, направени от двамата му низходящи и от сестра му, правилно и в съответствие с чл.227 ГПК и чл.53 ЗН

производството е продължило с участието на правоприменника на с.Л.М., в лицето на преживялата му съпруга и настоящ ответник в процеса /въззивник/ - АНТ. Ц. М., в качеството ѝ на законен наследник на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, която преживяла съпруга е надлежно материално правно и процесуално правно легитимирана да отговаря изцяло по предявените срещу нея искове. С откриване на наследството, останало от с.Л.М., в момента на смъртта му, призовани към наследяване, съобразно чл.5 ал.1 и чл.9 ал.1 ЗН, са двамата низходящи и преживялата му съпруга, като след вписване отказа на низходящите на с.Л.М. от наследството му, съобразно чл.53 ЗН, са уголемени дяловете на останалите наследници, като преживялата съпруга, съобразно чл.9 ал.2 ЗН, наследява заедно със сестрата на с.Л.М. – М.Л.А., и съобразно направения отказ от наследство от страна на М.Л.А. от наследството, останало от С.М., единствен негов законен наследник остава настоящият ответник и негова преживяла съпруга АНТ. Ц. М.. Към момента на откриване на наследството, останало от с.Л.М., доколкото са били призовани към наследяване наследници от по - горни редове, не са призовани към наследяване роднините по сребрена линия до шеста степен включително по чл.8 ал.4 ЗН, които наследяват само, когато починалият не е оставил възходящи от втора и по-горна степен, братя и сестри или техни низходящи, поради което, противно на оплакванията във въззивната жалба, в случая е неприложима нормата на чл.8 ал.4 ЗН.

С приемане на останалото от с.Л.М. наследство, преживялата му съпруга, противно на оплакванията във въззивната жалба, отговаря за задълженията, с които то е обременено, възникнали от дейността на ФЛ, така и за тези, които са възникнали от осъществяваната от ФЛ с.Л.М., регистриран като ЕТ „С-С.М.“ търговска дейност, което обуславя и надлежната пасивна легитимация на ответницата да отговаря по предявените искове. Когато физическо лице е регистрирано като ЕТ, е налице съвпадение на физическата с търговската му правосубектност, и тъй като ЕТ не е юридическо лице и съгласно ТЗ и ТР №2/27.12.2001г. по гр.д.№2/2001г. на ОСГК на ВКС, ЕТ като ФЛ, извършващо търговска дейност, носи отговорност на задълженията си с цялото си имущество, независимо дали е част от предприятието на ЕТ, дали е лично имущество, или е имущество СИО. Щом това е така и неговите наследници, в случая въззивницата като преживяла съпруга на с.Л.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, отговаря за тези задължения със същото това имущество, независимо дали е поела или не е поела предприятието на ЕТ по см. на чл.60 ал.2 ТЗ. Наследниците на ЕТ отговарят за поетите от него задължения дори да не упражняват търговска дейност от името и за сметка на фирмата на ЕТ. /Така Решение №437/17.01.2012г. по гр.д.№70/2011г., Г.К., III г.о./. Създаденото по време на търговската дейност предприятие на едноличния търговец като съвкупност от права, задължения и фактически отношения е собственост на физическото лице и след неговата смърт се наследява по общите правила на ЗН. Предвидена в чл.60 ал.2 ТЗ е възможност за продължаване търговската дейност на починалия търговец, когато това се желае от наследниците му със запазване или не на фирмата, с която е бил регистриран. Когато обаче наследниците не желаят да се занимават с търговска дейност, вписването на починалото лице като ЕТ се заличава от търговския регистър. /чл.60а т.2 ТЗ/. Това не означава обаче, че при непоемане предприятието на ЕТ от наследниците му настъпват правни последици, сходни с тези при отказ от наследство. /Така определение №130/29.02.1996г. по гр.д.№2485/1995г., V гр.о. на ВС/. Предвид гореизложеното, оплакването на въззивницата, че е приела наследството, останало от ФЛ с.Л.М., но тъй като не е поела предприятието на ЕТ не отговаря за задълженията, възникнали от осъществяваната от с.Л.М. дейност като ЕТ „С-С.М.“, е неоснователно. С факта на смъртта на ФЛ, регистрирано като ЕТ, вписването на ЕТ се заличава от търговския регистър – чл.60а т.2 ТЗ, като в случая е налице бездействие от наследника /въззивница/ по подаване на заявление по чл.60а т.2 ТЗ.

Съществува на правния спор между страните по делото се свежда до въпроса налице ли е приложимост в случая на презумпцията по чл.301 ТЗ, отговорът на който правен въпрос е положителен, до какъвто правен извод е достигнал и първостепенният съд, с което правилно е приложен материалният закон и обжалваното първоинстанционно решение се явява правилно и законосъобразно.

Ищецът „П. „ АД черпи правата си от сключен на 13.12.2018г. между него като продавач и ЕТ „С-С.М.“ със седалище гр.Г.О. като купувач Договор с клиентски номер ... /SAP/ за стоков кредит, по силата на който ищецът – продавач продава на купувача горива и

други стоки и услуги в своите бензиностанции с търговската марка „Petrol“ на територията на страната, а купувачът заплаща цената на стоките, които закупува при условията на отложено плащане и чрез използване на кредитни карти „Transcard Fleet“ за регистрация и авторизация на покупките. От изслушаната в първоинстанционното производство СГРЕ безспорно се установява, че процесният договор за стоков кредит от 13.12.2018г. не е подписан срещу „купувач“, както и подписите на всяка страница под текста вдясно не са положени от представляващия купувача ЕТ „С-С.М.“ – с.Л.М., а най - вероятно са положени от сина му Н.С.М. както и не е подписано от с.Л.М. и Заявление за придобиване правото на ползване на кредитна карта TRANSCARD FLEET, а най - вероятно подписите в него са положени от Н.С.М.. От свид. показания на С.Д., на длъжност „регионален представител“ в „П.“ АД, безспорно се установи, че преговорите по сключване на процесния договор за стоков кредит от 13.12.2018г. са водени с Н.М., който е син на починалия с.Л.М., и който се е представял за представител на ЕТ „С-С.М.“, че кредитните карти 1 и 2 са предадени на Н.М., за което той подписал приемно - предавателен протокол, както и че Н.М. е казал на свидетеля, че баща му С.М. е болен и по тази причина той движи нещата, че процесния договор ще бъде подписан от законния представител на ЕТ „С-С.М.“. СГРЕ е категорична, че в 14 броя от процесните финансови служебни бонове подписите са положени от Н.С.М. а в 7 бр. финансови служебни бонове подписите не са положени от с.Л.М. и Н.С.М. а от някое друго лице. Видно от СГРЕ, в представеният Прием - предавателен протокол от 18.12.2018г. за предаване на кредитни карти фирмена 1 с номер 7670....4405 и фирмена 2 с номер 7670....4504 с приел от името на ЕТ „С.“ Н.С.М. подписът под „Приел“ е положен от Н.С.М.. По делото липсват твърдения, както и доказателства Н.С.М. да е действал от името на ЕТ „С-С.М.“, съобразно валидно учредена му представителна власт.

Процесният договор за стоков кредит от 13.12.2018г. е сключен между търговци, не е подписан от законния представител на купувача ЕТ „С-С.М.“, не се твърди и не се доказва да е подписан от името на купувача – търговец, чрез надлежно упълномощено от него лице, поради което следва да се приеме, че е сключен от лице – най - вероятно от Н.С.М. което действа от името на купувача – търговец без представителна власт и за да обвърже договора валидно страните и породи облигационна връзка между тях следва да се установи приложимост на презумпцията по чл.301 от ТЗ, на която и се е позовавал ищеца. Съгласно чл.301 ТЗ, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. Разпоредбата на чл.301 ТЗ е предназначена да гарантира сигурността и стабилитета на търговския оборот в случаите на извършени без представителна власт действия от името на търговец. С чл.301 ТЗ е въведена законова презумпция, че ненадлежно представляваният търговец е потвърдил предприетите от негово име действия, ако веднага след тяхното узнаване не се е противопоставил на извършването им, т.е. потвърждаването се счита извършено, чрез бездействие. Този начин на потвърждаване е приложим, както, когато сделката е сключена чрез изрични волеизявления на мнимия представител, така и когато тя е сключена чрез негови конклюдентни действия. /Решение №36/30.03.2011г. по гр.д.№384/2009г. по описа на ВКС, IV гр.о./. Независимо дали липсата на представителна власт засяга сключването на сделка от името на търговец или изпълнението на сключена от търговеца сделка, и в двете хипотези извършените без представителна власт действия поражат правни последици за търговеца, ако той не извести своевременно насрещната страна, че те не го обвързват. Приложението на презумпцията на чл.301 ТЗ предполага изследване на конкретни факти, от които може да се направи несъмнен извод, че търговецът е узнал, но въпреки това не е оспорил извършените от негово име без представителна власт действия. За да се приложи чл.301 ТЗ, достатъчно е да се докаже, че търговецът е манифестирал мълчаливо одобрение на извършените без представителна власт действия или намерение да се ползва от целения с тях правен резултат. /Така Решение №89/12.06.2013г. по т.д.№431/2012г. на ВКС, ТК, II отд./.

От изпратено по електронен път на 12.04.2019г. писмо от ел. поща на А.М., но изходящо от С.М., до Антон Чолаков от „БАЕЗ“ ЕАД несъмнено се установява, че починалият С.М., законен представител на ЕТ „С-С.М.“, е узнал за сключения от името на ЕТ „С-С.М.“ от лице без представителна власт процесен договор за стоков кредит от 13.12.2018г., но доколкото по делото липсват ангажирани от ответната страна каквито и да било доказателства с.Л.М. да се е противопоставил веднага след узнаването пред насрещната

страна по договора – ищец, то на основание чл.301 ТЗ се смята, че търговецът – купувач потвърждава действието по сключване на процесния договор за стоков кредит. С оглед установената по делото приложимост на презумпцията по чл.301 от ТЗ търговецът – купувач е потвърдил сключения от негово име от лице без представителна власт процесен договор за стоков кредит от 13.12.2018г., тъй като не се е противопоставил веднага след узнаването му, поради което същия валидно обвързва страните по договора от момента на сключването му и поражда облигационна връзка между тях, респ. обвързва и ответницата в качеството ѝ на законен наследник на починалия С.М., действащ като ЕТ. Противопоставянето от С.М. срещу сключения процесен договор за стоков кредит пред застраховател „БАЕЗ“ ЕАД няма правните последици на противопоставяне срещу действие на лице без представителна власт, доколкото не е направено веднага и не пред насрещната страна по договора – ищец по делото. Противопоставянето на процесния договор, направено от търговеца с писмения отговор на ИМ не е веднага след узнаването на сключения процесен договор за стоков кредит от лице, действащо от името на търговеца без представителна власт, поради което и не може да изключи приложението на чл.301 ТЗ, не представлява отказ за потвърждаване и позоваване на недействителността. В този смисъл е ТР №5/12.12.2016г. по т.д.№5/2014г., ОСГТК на ВКС, според което противопоставянето на търговеца, но само, ако е направено веднага след узнаването, представлява отказ за потвърждаване и позоваване на недействителността.

Когато действащият при сключването на сделката от чуждо име не е надлежно овластен, в гражданските правоотношения сключената сделка е висящо недействителна, докато ненадлежно представляваният не я потвърди, поради което неоснователно е възражението на въззивника за недействителност на процесния договор за стоков кредит на основание чл.26 ал.2 пр.2 от ЗЗД /поради липса на съгласие/. Договор, сключен от лице, действало като представител, без да има представителна власт, не страда от порок по смисъла на чл.26 ал.2 пр.2 от ЗЗД. Мнимият представител е формирал и е изявил поначало валидна воля от името на мнимо представлявания, поради което липсата на представителна власт не е равнозначна на липса на съгласие по смисъла на чл.26 ал.2 пр.2 ЗЗД и може да бъде преодоляна чрез изрично предвидената в чл.42 ал.2 ЗЗД възможност за потвърждаване на договора /така ТР №5/12.12.2016г. по т.д.№5/2014г., ОСГТК на ВКС/, респ. в настоящата хипотеза на чл.301 от ТЗ ефектът на потвърждаване на действията, извършени без представителна власт от името на търговеца - купувач, е настъпил при непротивопоставяне от негова страна веднага след узнаването им. В процесният случай противопоставянето на търговеца – ответник пред ищеца /едва с отговора на ИМ/ не е направено веднага след узнаването, поради което не представлява отказ за потвърждаване и позоваване на недействителността и висящата недействителност не се е трансформирала в окончателна.

Ищецът – продавач е изправна по процесния договор за стоков кредит страна, изпълнила задължението си по т.1.1 от процесния договор за стоков кредит. За закупените от купувача стоки от бензиностанциите на продавача по силата на сключения процесен договор от 13.12.2018г. при условията на отложено плащане и чрез използване на предадените на Н.С.М. кредитни карти „Transcard Fleet“ за регистрация и авторизация на покупките, съгласно издадените процесни две фактури от 31.12.2018г. и от 15.01.2019г., и по силата на т.5.1. и т.5.6 от договора, купувачът дължи заплащане на продавача на цената на закупените стоки в исковите размери главници по процесните две фактури, установени по размер и от писменото заключение на ВЛ по изслушаната ССЧЕ, общо в размер на 10 131,05лв., по които фактури не са отчитани плащания и са с настъпил падеж и които фактури са отразени в счетоводството на ищеца, което по отношение на тях е водено редовно, и са включени в дневника за продажбите и в Справка декларация за ДДС текущо в месеца на издаването им, поради което предявените по реда на чл.422 ал.1 ГПК главни искове се явяват доказани по основание и по размер и следва да бъдат уважени изцяло. За допуснатата забава в плащането, с оглед уговорения в т.7.1.3. от процесния договор падеж, ответницата, като законен наследник на С.М., действал като ЕТ „С-С.М.“, дължи на ищеца и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата по всяка една от процесните фактури в исковите размери законна лихва по чл.86 ал.1 ЗЗД, установени и от ССЧЕ, които лихви към 29.03.2019г. са в общ размер по двете фактури от 184,38лв., както и законна лихва върху главницата по всяка фактура, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 02.04.2019г. до окончателното изплащане, поради което следва да

бъдат уважени изцяло като основателни и доказани и предявените по реда на чл.422 ал.1 ГПК искове по чл.86 ал.1 ЗЗД. Липсата на счетоводно отразяване на процесните две фактури в счетоводството на ЕТ - купувач е ирелевантно, досежно основателността на предявените по реда на чл.422 ал.1 ГПК искове, предмет на делото, с оглед установената приложимост на чл.301 ТЗ.

Първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон, като не е допуснал и твърдяните във въззивната жалба съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което обжалваното решение е правилно. Неоснователно е оплакването, че представената от ищеца кореспонденция с „БАЕЗ“ ЕАД е доказателство с преклудиран срок и не следва да се цени като такава. Ищецът се е снабдил с писмените доказателства от „БАЕЗ“ ЕАД въз основа на своевременно направено искане за снабдяване със съдебно удостоверение и ги е представил надлежно в следващото СЗ. Ответницата е взела становище по представената от ищеца кореспонденция от „БАЕЗ“ ЕАД, не е направила във връзка с тях доказателствени искания, респ. първоинстанционният съд не е нарушил принципа по чл.9 ГПК за равенство на страните в процеса. Задължението си по чл.230 ал.2 ГПК ищецът е изпълнил в рамките на шестмесечният срок по чл.230 ал.2 ГПК, при съобразяване и удължаването му, съгласно чл.3 т.1 от ЗМДВИП. Поставянето от първоинстанционният съд на задачи към СГРЕ за изследване на подписа на лице, което не е страна в процеса, не е процесуално нарушение, предвид необходимостта от специални знания и относимостта на задачите към предмета на спора.

До идентичен правен резултат на уважаване изцяло на предявените искове, предмет на делото, е достигнал и първоинстанционният съд, поради което обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По разноските:

Изходът по делото не налага преразглеждане на отговорността на страните за съдебни разноски за първоинстанционното и заповедното производства.

Изходът по въззивната жалба обуславя неоснователност на претенцията на въззивника за присъждане на съдебни разноски по делото за първа и въззивна инстанции.

Въззиваемата страна не е претендирала съдебни разноски за въззивното производство и съдът не дължи произнасяне.

Доколкото делото е търговско и предмет на производството са четири обективно кумулативно съединени иска, всеки един от които е с цена на иска до 20 000лв., на основание чл.280 ал.3 т.1 пр.2 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 пр.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260053/25.06.2021г., постановено по Гр.д. №1103/2019г. по описа на РС – Г.О..

На основание чл.280 ал.3 т.1 пр.2 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____